

történetét, kultúráját, lakóit, kikhez úgyszólván csak vegetatív élet gyenge szálai fűznek; a tanyák világát, népünk örömét, bánatát, művészi megnyilatkozásait: életét.

Miért oly áldozatos munkása földjének a magyar gazda? Mert szereti. Szereti, mert ismeri minden bokrát, fáját, barázdáját, rögét. Csak azért vagyunk áldozatokra képesek, amit szeretünk és csak azt szeretjük, amit ismerünk.

Lelkiismeretes segítőtje, tanácsadója, vezetője akarsz lenni népednek? Céltudatos munkása az új magyar életnek? Segítsünk, hogy megismerhessed társadat, kivel együtt fogsz majdan dolgozni, a Várost, a népet, a fajtád. A kultúra roppant mezejéből csak apró parcella az, amit a képzés nyújthat. Vágyakozzál szélesebb horizontok felé! Munkaközösségeink vállalják a feladatot, hogy vezetnek az emberi, a nemzeti kultúra örök értékei között. Mentől szélesebb körhöz kötnek a megismerés szálai, annál kevésbé fenyeget a veszély, hogy idegen és nem mindég megbízható szemüvegre lesz szükséged, ha látni akarsz, ha látnod kell az életben.

Fiatal Barátom! Fiatalos elszántsággal, magyaros öntudattal, keresztényi türelemmel vállald a Reád eső részt jövőd, jövőnk érdekében.

Munkához nagyon tisztelt professzor társam szíves támogatását, a dolgozni akaró ifjúság minden barátjának meg igaz jóindulatát kérjük.

Koch Sándor dr. egyetemi tanár

Szegedi Híd (1941) október 3. oldal

540. A Szegedi Híd a Szegedi Hídról

A Szegedi Hidat a Szegedi Egyetemi Ifjúság (SzEI) tagjai írják, és a szerkesztés és kiadás is a tagok munkája. A deáktagok írásain kívül azonban minden számban meghallgatjuk egy professzornak és egy országos mondanivalójú magyar embernek a szavát. Múlt számunkban Halasy-Nagy József professzor úr szólt, most pedig Koch Sándor professzor úr szólt hozzánk. Az országos mondanivalójú emberek közül múlt számunkban Tamási Áron, a mostaniban pedig P. Varga László cikkét és Erdélyi József versét közöljük.

A szerkesztés és a kiadás munkája kizárólag a miénk, hiszen hivatásrendi alapon állunk, és ez megköveteli azt, hogy ami munkát csak el tudunk végezni deák-társadalmunkban, magunk végezzük el. Ugyanez a hivatásrendi alap határozza meg a cikkek tárgyát is. Mi elsősorban szegedi egyetemi, azután egyetemi, harmadszor szegedi és csak negyedszer akarunk nagy, országos, általános kérdésekkel foglalkozni. Azért tesszük ezt, mert az országnak sok kitűnő folyóirata van, amely az ország kérdéseit tárgyalja, magyarázza, és mi úgy, olyan jól úgysem tudjuk azokat a kérdéseket megmagyarázni, viszont az egyetem és főleg a szegedi egyetem ifjúságának sorskérdéseivel csak mi tudhatunk kellő alapossággal és úgy foglalkozni, hogy minden deák sajátjának tekintse a közös egyetemi ügyet. A nagy folyóiratok hasábjain elkallódnának ezek a kis ügyek, de így életet tudnak formálni, teremteni.

Mikor jelenik meg a Szegedi Híd? Nem vagyunk folyóirat, mely hetenkint, vagy két hetenkint, vagy esetleg havonként jelenik meg. Nem, mert nem akarjuk azt, hogy határidőre, kényszerből kelljen mondanivalónkat kitermelni, amik éppen azért, mert kényszerből születtek, csak álmondanivalók lehetnek. Csak akkor jelenik meg a Szegedi Híd, ha kellő értékes, eleven cikkanyag összegyűlt. Ha nem többször, csak évenként egyszer, de az az egy szám jó és igaz mondanivalójú legyen, ne szükségéből összetákolt valami.

Hogyan írhatunk a Szegedi Hídba? Aki SZEI tag esetleg még nem tudná: a megírt cikket borítékba zárva – esetleg jeligével a SZEI gondnokának, vagy a SZEI irodájába adja le. Az írások sorsáról a szerkesztőség dönt.

Szegedi Híd (1941) október 6. oldal

541. Tudósítás a SZEI Színjátszó Társaság egyik rendezvényéről

A Szép Magyar Szó délutánja

A Szegedi Egyetemi Ifjúság Színjátszó Társasága, amely mint ismeretes, az elmúlt tanévben imponáló siker mellett mutatta be Szegeden és Kolozsvárott a Hamletet, szombaton délután öt órakor a „Szép Magyar Szó Délutánja” címen a modern magyar lírikusok műveiből szavalódélutánt rendezett a bölcsészkar épület nagytermében. Bevezető beszédet Sík Sándor egyetemi tanár, a neves költő mondott, aki ismertette az Ady utáni költői generáció munkásságát, és rámutatott azokra az új élményekre, amelyekből ez a költői generáció forrást merített. Ezután Illyés Gyula, Szabó Lőrinc, József Attila, Erdélyi József, Mécs László és Reményik Sándor néhány jellegzetes versét adták elő a Színjátszó Társaság tagjai. Valamennyi előadót dicséret és elismerés illeti meg. Közülük Horváth István komoly színésztehetség. A többiek: Stachó Lajos, Szász Károly, Zalányi Sámuel, Homoródy József, Cseney Magdolna, Szabolcsy Gábor, Gyulay Lenke, Ercsey Sarolta azt nyújtották, amit vártunk tőlük. A versek kiválasztása, tekintettel a mai viszonyokra és az ifjúság lelkének fogékonyságára, szerencsésebb nem is lehetett volna.

Szegedi Új Nemzedék XXIII. (1941) október 4. Újraközlése: In: Hegyi András: Haladó ifjúsági mozgalmak Csongrád megyében. Válogatott dokumentumok (1874–1986). Szeged, 1987. 257. (175/d. sz. dokumentum)

542. Benke-Nagy Sándor: Csizma az egyetemen

A közelmúltban néhány erős kirohanást hallottunk a „paraszt-romantika” ellen, s ezen már nem is csodálkozunk. Inkább azon tűnődni el, ha ilyen ilyesféle jelenségeket nem is tapasztalnának, mert akkor arra kellene gondolnunk, hogy ismét vajúdtak a hegyek, de még csak egeret sem szültek. „Paraszt-romantikáról” beszélni ma, persze erőteljes anakronizmus. Aki így emlegeti a mai mozgalmat, amely a magyar mélykultúra s ennek hordozói számára helyet és érvényt kíván,